

lig, at det var det ærede Medlems Mening, at begge Dele skulde følges ad — i kort Tid, nogle Dage straks ved en Epidemisk Udbrud, for at man imidlertid kunde faa sine Foranstaltninger i Orden her i Landet til at kunne tage imod Sygdommens eventuelle Angreb, maatte, hvis det var Meningen, at noget saadant skulde sættes ind i Loven, udtrykkes paa en ganske anden Maade, end det her foreslaaede Endringsforslag er affattet, saa maatte der siges med rene Ord, at Afspærringen ikke maatte være mere end saa og saa længe, og der maatte tillige angives, hvilke disse Foranstaltninger vare; thi almindelige Udtryk om de til Sygdommens Bekæmpelse fornødne Foranstaltninger, kunne ikke gaa an; og, som jeg før bemærkede, saadanne Foranstaltninger som Forbedring af Vandforsyning tage altfor lang Tid til, at Afspærring skulde kunne gøres afhængig deraf. Men en saadan Bestemmelse er ikke foreslaaet af Sundhedskollegiet eller nogle af de Autoriteter, med hvem jeg har haft at gøre — det er det første, jeg vil bemærke imod den. — Men dernæst tror jeg ogsaa, at en saadan Bestemmelse vil være meget lidet heldig. Naar man først gaar til Afspærring, forekommer det mig, at man ikke kan vente, at Panikken vil høre op, fordi den slappes i en kort Tid, Panikken vil blive ved, saa længe som Sygdommen raser stærkt i Nærheden, og der ikke gøres det, der efter min Mening er nødvendigt for at forhindre Sygdommens Forplantelse til Landet; og et Ophør eller en Mildnens af disse Afspærringsforholdsregler, naar man en Gang er skreden til dem, tror jeg ikke, der godt kan være Tale om at indlade sig paa uden samtidig med, at Sygdommen tager af paa de Steder, hvorfra man nærmest frygter for, at den skal udbrede sig til Landet.

Jeg har som sagt nærmest gjort disse Bemærkninger, fordi det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, i Betænkningen har udtalt sig i den Retning. Jeg har ikke anset det for overflødig at fremkomme med disse Udtalelser, uagtet jo den ærede Talers Anstuelser ikke have givet sig Udtryk i noget bestemt Endringsforslag til Forslaget. Jeg skal derfor nu slutte med at sige, at de Endringsforslag, der ere stillede af Udvalget, og om hvilke dette jo har været enigt, har jeg ikke noget imod.

Ordføreren (Rump): Det ærede Medlem fra København (Det. Hansen) har i Dag fremdraget en lille Episode imellem ham og mig ved Sagens 1ste Behandling angaaende Ordene „i rette Tid“, hvad der giver mig Anledning til at gøre nogle korte Bemærkninger. Ganske vist har jeg benyttet Ordene „i rette Tid“, men, hvad Rigsdagstidenden viser, i en ganske anden Sammenhæng end den, i hvilken det ærede Medlem henviste til dem. Jeg omtalte de store Farer, som jeg mente, der var for, at Sygdommen kunde forplante sig ved rejsende, der tilhjeladende raske kom til de forskellige Steder, omtalte, at saa Dage før Loven udkom, den 1ste September, saa vidt jeg ved den 26de August, altsaa i de første Dage, da Sygdommen blussede saa stærkt op i Hamborg, lykkedes det en enkelt syg at slippe over Grænsen. Han fik Kolera i Aarhus, men man kom ud over det, og i denne Sammenhæng sagde jeg, at det var i rette Tid, Loven kom, nemlig for at værne Landet mod Kolerasmitte, jeg kunde ogsaa have sagt, at det var paa høje Tid. Det ærede Medlem saa sig foranlediget til at rette et Angreb mod Justitsministeren, fordi Loven efter hans Formening var kommen for sent, idet den ikke havde strøket os mod Afspærringen fra Sveriges Side, og under denne Omtale jagde han, at det var altsaa ikke i rette Tid, saaledes som jeg havde sagt. Naar han altsaa paa det Punkt fandt sig foranlediget til at citere, hvad jeg havde sagt, maatte man formode, at mine Udtalelser havde nogen Betydning for den Sammenhæng, i hvilken han benyttede Citatet, nemlig som om jeg havde udtalt mig om, at Loven i alle Henseender var kommen i rette Tid, altsaa ogsaa i den, han havde for Øje, noget, han meget vel maatte vide ikke forholdt sig saa. Det var det, jeg forglemte, at jeg havde brugt Ordene i en ganske anden Sammenhæng, protesterede mod, og selvfølgelig ikke imod, at han citerede et af mig benyttet Udtryk. Det forekommer mig nok, at naar man vil citere, hvad en anden har sagt, maa det ogsaa være i den Sammenhæng, hvori det er fremkommet, da man ellers bibringer andre Forestillinger om, at det er sagt paa en anden Maade; det var det, jeg protesterede mod.